

Jedlé přeživší, James Thompson - Recenze Unz

[UR unz.com/jthompson/edible-survivors](https://unz.com/jthompson/edible-survivors)

February 10, 2023

← Mohou mít národy IQ?

BlogviewArchiv Jamese Thompsona

Jedlé přeživší

James Thompson • 10. února 2023

• 3 900 slov • 16 Comments • Odpovědět

Sdílejte s Gabem

Včera večer jsem šel slyšet nějaké staré lidi, jak mluví o tom, že snědli své přátele.

S jedním z nich jsem se setkal, ale bylo to poprvé, co jsem viděl ostatní v těle, a tělo má v tomto příběhu velkou roli.

O letecké havárii uruguayského ragbyového týmu v Andách v roce 1972, na kterém bylo 45 členů týmu, rodiny a přátele, se hovořilo mnohokrát.

Zpráva Pierse Paula Reada, *Alive: The Story of the Andes Survivors* z roku 1974 ji přinesla velmi širokému publiku.

Turbovrtulové letadlo narazilo do hory a okamžitě je změnilo z pasažérů letecké společnosti na rozbitou četu mrtvých, umírajících, zraněných a traumatizovaných waifů opuštěných na zrádném ledovci, sami ve vysokých horách, krvácejících a zmrzlých k smrti.

16 mladých mužů, kteří přežili tím, že jedli těla svých přátel. Každý z nich věděl, že jsou potenciálními přeživšími a potenciálním palivem, na kterém mohou jejich přátelé hodovat. "Vezmi, jez, toto je moje tělo." Duše nebo ne, lidé jsou tepelné stroje.

Je to jeden ze známějších příběhů o přežití a brzy bude ještě známější nově generaci, když koncem tohoto roku vyjde film Netflix v režii JABayony.

Pět z nich bylo na scéně včera večer, v roce 50. výročí jejich pádu.

https://en.wikipedia.org/wiki/Uruguayan_Air_Force_Flight_571

Všechny katastrofy jsou přírodní experimenty. Výběr lidí je vystaven strašlivým událostem a my ostatní později vybíráme figurky, hledáme hrdiny a padouchy a představujeme si, co jsme mohli udělat, v pohodlí křesla a s využitím zpětného pohledu.

Pavel Vierci. Sněhová společnost. Planeta, 2008,

Jaké příběhy chceme slyšet? Že v neštěstí je „každý sám za sebe“? Že v této hrozné situaci je cokoliv, co se stane, pravdivější a hlubší, než kdy může být každodenní život? Že „nevíte, co je v čajovém sáčku, dokud ho nedáte do horké vody“? Že moderní člověk nemůže přežít primitivní okolnosti a že konvenční inteligence má jen velmi málo? Že se každý v neštěstí stane náboženským?

Jeden z přeživších, Roberto Canessa, popsal havárii jako zlověstný laboratorní experiment navržený šíleným vědcem, aby testoval nikoli morčata, ale skupinu mladých mužů. Dělal všechno tak hrozné, jak jen to šlo, tak dlouho, jak jen to šlo, jen aby viděl, kolik toho snesou.

Proč se lidé zajímají o tuto konkrétní tragédii, když existuje tolik případů lidského utrpení? Důvodem může být tabuizace požívání lidského masa, téměř nadpřirozená odvaha a vynalézavost těch, kteří přežili, a věčné pochybnosti o tom, co bychom za takových okolností udělali my sami. Co se v této situaci vyžadovalo od přeživších? Všechno, dalo by se předpokládat.

Roberto Canessa shrnul to podstatné:

Týmový duch, vytrvalost, sympatie k druhým, inteligence a především naděje.

Jejich situace byla žalostná. Byli v této hrozné situaci kvůli chybě pilota. Navigátor byl v zadní části letadla a hrál karty, piloti byli příliš sebevědomí a neobtěžovali se zkontrolovat jediný nástroj, který by je mohl zachránit: jejich náramkové hodinky. Kdyby tak učinili, uvědomili by si, že se příliš brzy obrazejí na sever a nepočítali s protivětrém proti nim. Ještě nedošli dost daleko na západ, ještě nebyli mimo Andy a omylem sestoupili na sever do vysokých horských štítů. Po nárazu do hory, která utrhla křídla, se trup svezl dolů po ledovci a narazil do sněhu.

Měli mnoho mrtvých a mnoho zraněných, o které se museli postarat. Bylo rozumné věřit, že je přiletět hledat letadla, a některá z těchto letadel bylo možné slyšet a vidět nad hlavou po dalších 8 dní hledání, ačkoli nic nenašli. Teploty v noci klesaly až k -30 stupňům Celsia, takže nezmrznout k smrti bylo zásadní. Tělesné teplo bylo jejich jediným zdrojem tepla, když se k sobě choulili ve zbytcích trupu. Většina z nich nikdy neviděla sníh a neměla ponětí, jak přežít ve vysokých nadmořských výškách.

O několik dní později, když se malá skupinka vydala do zasněžené pustiny, všichni trpěli krutou zimou, jeden oslepl a nedostatek nářadí, které by jim pomohlo projít sněhem, ukázalo, jak jsou bezmocní. Ne povzbudivé. Zůstat na místě a čekat na záchranu se zdálo lepší.

Jak přežít?

Intelligence je to, co používáte, když nevíte, co dělat. (Carl Bereiter).

Aby zajistil pitnou vodu, Fito Strauch zjistil, že sníh nashromážděný v hliníkové skořápce zachytí sluneční paprsky a poskytne pramínek tající vody, kterou sdíleli ve velmi malých doušcích. Navrhl také improvizované sluneční brýle pro boj se sněžnou slepotou. Jako ochranný oděv a obuv používali potahy sedadel.

Roy Harley zaimprovizoval anténu, aby jim tranzistorové rádio, které našli ukryté v sedadle, mohlo poskytovat zprávy, první bylo, že pátrání bylo opuštěno. Pokusil se také získat baterie a zbytky rádiového přijímače pro stavbu vysílače, což se pochopitelně ukázalo jako nemožné. Baterie, které našli, měly špatné napětí pro napájení dostupného zařízení, i když je dokázali sestavit.

Přeživší, kteří našli zadní část trupu, přišli s nápadem použít izolační pěnu ze zadní části trupu sešitou měděným drátem a voděodolnou tkaninu, která pokryla klimatizaci letadla, na výrobu spacího pytle. Práci na tom vedli Nando Parrado a Carlos Paez.

Ti s lékařskými znalostmi provedli třídění raněných, včetně odstranění kovové tyče ze střeva člověka.

Zkrátka, když nevěděli, co dělat, improvizovali a inovovali. Tyto znalosti, jaké měli z medicíny, mechaniky, navigace a inženýrství, byly použity k dobrému účelu.

Když Nando Parrado, Roberto Canessa a Antonio Vizintin vyrazili na svou poslední záchrannou misi, neměli žádné technické vybavení ani oblečení, žádný kompas a žádné lezecké zkušenosti. Vizintin se vrátil po 3 dnech, protože nebylo dost jídla.

Jako věc bolestivého pozorování a pokynů od několika lidí, kteří měli lékařské znalosti o Krebsově cyklu (tělo dokáže přeměnit bílkoviny na cukr a tuk na bílkoviny, takže při stravě pouze s masem mohou přežít bez podvýživy) hladovějícím přeživším bylo zřejmé, že k přežití potřebují jíst energeticky bohaté bílkoviny. Za běžných podmínek, při vysokých teplotách na hladině moře, by stačilo 2000 kalorií jídla. Při sedavých podmínkách ve studeném vysokém ledovci by byla potřeba 3 600 až 4 300 kalorií. Pro vysoce namáhavou práci v mrazu, jako je výstup na horu, by bylo zapotřebí 4 200 až 5 000 kalorií. (Britští vojáci, kteří trénují v Norsku, dostanou 5000 kalorií a důstojník mi řekl: „Musíš nad nimi stát u snídani, abys měl jistotu, že to snědí“).

Skutečnost, že je svět během několika dní opustil, jim umožnila lépe se cítit oprávněně opustit tabu nejíst lidské maso. Zpočátku o tom mluvili šeptem, pak v malých skupinách, které lze popřít, a nakonec v otevřené diskusi. Ne všichni souhlasili, ačkoli nedostatek záchranných plánů byl pro většinu z nich nakonec rozhodujícím faktorem. Pro ochranu všech udělala malá skupina první řez do skutečných těl a dala ho ostatním, aby dále řezali a sušili proužky masa na slunci, takže všichni mohli jíst, aniž by věděli, čím maso to bylo.

Přeživší tedy potřebovali vyřešit existenciální kalkul: mohli žít pouze na tělech mrtvých, což je jejich jediný zdroj paliva (a bílkovin). Aby mohli jen čekat na záchranu a dělat každodenní úkoly, na kterých záviselo jejich okamžité přežití, potřebovali každý asi 4000 kalorií. Museli spočítat těla, spočítat přeživší a počítat dny. Když bylo více přeživších, před lavinou, která zabila 8, každé tělo dodávalo jídlo po dobu tří dnů. (Jeden přeživší měl před havárií 85 kg a při záchraně pod 38 kg, což je typický pokles

tělesné hmotnosti). Aby to vše zkomplikovalo, úniková skupina potřebovala 5 000 kalorií na každý den cestování, další oblečení sebrané ostatním a úlevu od každodenních úkolů, když budovali svou sílu. Každý den příprav vyčerpával hořlaviny, ale každým dnem se čekání snížilo pravděpodobnost pádu sněhu a zlepšilo podmínky pro únikovou party. Jeden přeživší řekl, že v prosinci nikdy nesněžilo, ale v prvních dnech toho měsíce byla masivní sněhová bouře, což se nezdálo být dobrým znamením. Canessa argumentovala odkladem o další týden. Když tříčlenný tým 12. prosince vyrazil, bylo 16 živých a 27 mrtvých.

Ve všech fázích se skupina snažila najít cestu ven ze skládačky života a smrti, ve které byli uvězněni. Vybrali například ty, o kterých si mysleli, že s největší pravděpodobností cestu přežijí, (na základě tělesné stavby a především síly charakteru) a výběr měnili podle toho, jak se během příprav měnily okolnosti.

Máte-li, milý čtenáři, lepší nápady, vraťte se do roku 1972 a zrealizujte je. Žádné mobilní telefony, žádné GPS lokalizační vybavení, žádné technické oblečení na ochranu před větrem a chladem, žádné jídlo, žádné svítilny, nic. Mimochodem, pokud byste mohli cestovat v čase, abyste byli v tomto letadle, vaše raná šance na přežití by byla 62% a rychle klesla na 36%, takže byste pravděpodobně neměli šanci předat svou moudrost dál. tak jako tak.

Mnoho publika, kromě toho, že chce vědět, jak chutná lidské maso (jako každé jiné maso, možná blíže vepřovému), se často ptá, proč nešli z kopce. Zaprvé to bylo přes ledovec velmi nebezpečné a všude sníh padal strmě dolů. Za druhé, umírající pilot jim nesprávně řekl, že „projeli Curico“ (město v Chile), a na základě toho, když se podívali na jeho letové mapy, věřili, že spása je na západ, těsně za pohořím. Sestup dolů byl téměř osudný, takže jít nahoru vypadalo jako nejlepší sázka, na druhé straně na ně čekala slunečná pole a chilské ženy.

Co jsem je mohl v roce 1972 naučit? Nic cenného. Nevěděl jsem (nevěděl jste?), že protože měli přístup k přední přistávací pneumatice, mohli ji za klidného dne zapálit a způsobit tak požár dostatečně velký, aby byl vidět ze vzduchu. Možná to fungovalo.

Věděl jsem, jak sestavit součásti velmi základního krystalového rádiového přijímače, ale ne, jak postavit vysílač. Nebyl bych schopen vyrobit kompas od nuly, ani bych nevěděl, jak určit svou zeměpisnou šířku pozorováním

poledního slunce nebo jak přesně popsat polohu letadla z pozorování horských štítů. Co víte o přežití v prostředí, které jste nikdy předtím nezažili, a musíte v něm přežít s tím, co máte právě teď v kapse?

A co ty příběhy, které jsme možná chtěli slyšet?

Že v neštěstí je „každý sám za sebe“?

Ne, byli spolu víc a užitečnější než kdy předtím. Roberto Canessa s úsměvem říká, že ve chvíli, kdy věděli, že utekli, přežili a bylo jim nabídnuto nějaké jídlo, všechno se změnilo.

Že v této hrozné situaci je cokoliv, co se stane, pravdivější a hlubší, než kdy může být každodenní život?

V některých ohledech ano. Carlitos Paez říká, že se svým životem nic moc neudělal a poté se změnil k lepšímu. Ti, kteří přežili, byli hlouběji ve svých úvahách, přičemž se během svých každodenních úkolů přežití velmi soustředili na živou přítomnost.

Že „nevíte, co je v čajovém sáčku, dokud ho nedáte do horké vody“?

Do jisté míry ano. Lidé projevovali překvapivý talent, zejména vstřícnost, obětavost a odvalu. Neštěstí přineslo to nejlepší z nich. Přiznávají, že když se vrátili do běžného života, bylo pro ně zpočátku těžké se přizpůsobit, že ztratili smysl pro komunitního ducha a obrátili se k vlastním plánům rozvoje ve své práci a životě. Někteří se stáhli, neposkytli žádné rozhovory a svým rodinám poskytli minimální účty. Mnozí cítili hluboký pocit studu za to, že jedli těla, a jejich rodiny byly často ohromeny a zděšeny tím, co se dozvěděly. Mezi nimi se otevřela mezera. V této čtvrti se vždy setkávali s rodinami těch, kteří zemřeli. Z toho důvodu se mezi mnohými cítili nejpohodlněji spolu, kde všichni věděli, čím si prošli.

Celkově se zdá, že přeživší se dobře přizpůsobili a jejich život byl úspěšný, i když někteří připouštějí, že se po 50 letech stále přizpůsobují běžnému životu. Jeden otec řekl svému vracejícímu se synovi, že se musí rozhodnout, zda tragédie určí jeho život, nebo zda si svůj život zařídí sám tak, jak původně zamýšlel.

Že moderní člověk nemůže přežít primitivní podmínky a konvenční inteligence se počítá jen velmi málo?

Spíš ne. Skutečnou zkouškou přežití by bylo požádat je, aby se připravili na expedici do And s určitým vybavením a znalostmi, jak by tomu bylo v každé kultuře, a pak se podívali, jak se jim daří. Zabít mnoho lidí, mnoho z nich zranit, umístit je do nového světa bez přípravy nebo varování byla velmi těžká zkouška. Test šíleného experimentátora, není to spravedlivé

měření. Navzdory tomu všemu využili svou inteligenci. Pokud jde o původ, byli to většinou děti profesionálů a obchodníků, takže byli pravděpodobně schopní. Improvizovali dobře, vzhledem k omezeným zdrojům. Někteří byli vynalézavější než jiní a měli větší vliv na přežití, zvláště ti dva, kteří se vydali do zamrzlé divočiny hledat pomoc. Zpětně jim můžeme poradit všichni. Pravděpodobně skutečným testem je, jak přežijeme v drsných nových podmínkách.

Že se každý v neštěstí stane náboženským?

Mnozí ano. Bylo důležité, že většina z nich byla na římskokatolické škole a všichni byli křesťané. Laura, Canessina přítelkyně (která byla vždy přesvědčena, že je naživu), za ním šla do nemocnice „očekávající shledání v Hollywoodu“ a našla podivného vyhublého vousatého proroka, který neustále mluví o Bohu. Sám Canessa mluví o svém vznešeném smyslu pro blahodárného boha ve vycházejícím slunci na zasněžené pustině (ne o cenzorickém bohu, kterého mu vnukli jeho náboženští učitelé), ale jelikož je Canessou, připouští, že vizi mohla pomoci láhev rumu našel v ocasu letadla a byl rezervován pro tuto poslední cestu ke spáse.

Mnoho dalších mluvilo o své blízkosti k Bohu a jeden z jeho smutku, že po návratu na místo havárie už tu pro něj Bůh nebyl. Parrado říká, že to nemělo nic společného s bohy: „Sami jsme odešli a zachránili se“. Všichni zpochybňovali „Zázrak And“ a říkali, že skutečným zázrakem by bylo, že všichni přežili.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

co se nestalo? Pokud víme, neútočili na sebe, i když se hádali a stále se hádají. Dokonce i včera spolu zdvořile nesouhlasili: o tom, když se rozhodli, že musí udeřit sami, o úloze náboženství, o tom, zda lidé s ragbyovým pozadím mají zvláštní výhodu v týmové práci, zda být Uruguayec byla nějaká výhoda, a o tom, zda mělo nějaký smysl dále mluvit o té hrozné události.

V tomto bodě byly obzvlášť zajímavé. Ne všichni o svých zážitcích mluvili a někteří se setkání až do 40. výročí nikdy nezúčastnili.

Na otázku, co je přimělo ke změně, všichni přítomní souhlasili: Disney.

V roce 1993 Disney natočil film o havárii s názvem Alive, který si v pokladnách kin vedl poměrně dobře. Tato pozornost veřejnosti nějak přiměla přeživší mluvit se svými vlastními rodinami podrobněji. Někdy může být publicita prospěšná.

Jako poznámka pod čarou, v rámci dohody Disney, byly finance na nenápadný, podrobnější dokumentární film, který zpovídal přeživší. Již jsem založil britskou národní kliniku pro posttraumatickou stresovou poruchu a vedl rozhovory s muži a ženami mučenými v Jižní Americe, s těmi, kteří přežili letecké neštěstí, s lidmi drženými jako rukojmí v letadlech, zraněnými při přestřelkách v letadlech, s cestujícími, kteří byli chyceni v podzemí. požáry vlaků, cestující, jejichž rekreační křižník byl rozpůlen, svrženi do Temže a polovina z nich byla zabita a různé další katastrofy.

Oslovili mě, abych udělal rozhovor, a byla to perfektní nabídka: Anglo-uruguayský psycholog vyzpovídá lidi, kteří přežili nejslavnější uruguayskou katastrofu. Neochotně jsem to odmítl, protože jsem dělal traumatickou práci s přeživšími a těch 13 týdnů bylo víc, než jsem mohl ospravedlnit. Zpětně velká škoda, ale tehdy to dávalo smysl.

Film Disney vyvolal obnovený zájem a mnoho přeživších začalo dávat rozhovory v zahraničí. Byli ohromeni projeveným zájmem a tím, jak publikum čerpalo obživu z toho, co slyšelo. Jeden přeživší řekl, že považuje za absurdní a nevhodné mluvit o události na veřejnosti, a mluvil pouze se svou rodinou. Zeptal se své matky, co si myslí o skutečnosti, že nikdy nebyl přítomen v dokumentech a na setkáních, a ona řekla, že ji velmi mrzí, že se zřejmě otočil zády ke společnosti Společnosti sněhu. Nyní vystupuje v zahraničí.

Liší se postoj uruguayské veřejnosti od přijetí v zahraničí? Ano, cítili přeživší. Doma měli mnozí pocit, že ten příběh už znají. Nikdo není ve své zemi prorokem. V zahraničí pochopili jeho obecnou aplikaci na lidské podmínky. Ve větě Canessy: „Mnoho lidí leze na vlastní pohoří a my jim půjčujeme boty, které nám pomohly uniknout ze zálohy“.

Doma v Uruguayi byla tendence vnímat přeživší jako bohaté děti z nóbl čtvrti. Předpokládalo se, že farmáři by se zachránili mnohem rychleji. (Někteří cestující nepocházeli z tohoto prostředí a nezdálo se, že by na tom byl velký rozdíl). Farmáři možná přežili lépe. Na další přírodní experiment si budeme muset počkat.

Co můžeme říci 50 let po události? Pokud někdy existoval případ prožitých zkušeností, je to tento. Zdá se, že přeživší jsou v dobré kondici, navzdory hrůzám, které prožili. Měli přístup k profesionálním pomocníkům, pokud je potřebovali, ale nechodili do terapie, i když jeden měl období zneužívání drog, které překonal. WHR Rivers, 1917, průkopník, který léčil vojáky z 1.

světové války (včetně Wilfreda Owena a Siegfrieda Sassoon), řekl o jednom vojákov, který viděl, jak se před ním roztrhla lebka jeho nejlepšímu příteli, že přimět ho, aby o tom více mluvil, nepomohlo. účel. Terapie má své limity a člověk by měl čelit tomu, co se stalo, s mírou. Prakticky všichni přeživší Andy pokračovali ve studiu na univerzitě, oženili se se svou láskou z dětství, začali svou kariéru a prosperovali. Několik založilo nebo řídilo velké společnosti. Máme srovnatelné skupiny, o kterých můžeme podávat zprávy? Přestože se všechny katastrofy liší, mají podstatné rysy společné. Nejpodrobnější dlouhodobé sledování, které jsem našel, je 27letá studie katastrofy ropné plošiny Alexander Kielland, při níž přežilo pouze 89 z 212 mužů, míra přežití 42 %, což je velmi srovnatelné s havárií v Andách, i když strašná událost skončila za pár dní.

Výsledky duševního zdraví 27 let po velké katastrofě. Are Holen (2016).

https://link.springer.com/referenceworkentry/10.1007/978-3-319-08359-9_119

Autor hlásí:

Po 27 letech nebyl při použití inventur, jako jsou škály posttraumatického stresu a obecný zdravotní dotazník, nalezen žádný významný rozdíl v obecné závažnosti symptomů ani v počtu screenovaných případů mezi přeživšími a těmi ze srovnávací skupiny. Totéž bylo zjištěno i u ročního počtu týdnů nemocenské nebo invalidního důchodu; ročně byl mezi přeživšími a srovnávací skupinou během prvních 12 let významný rozdíl, ale po této době roční významný rozdíl zmizel a nevrátil se.

Takže zřejmě velmi dobrá zpráva. Nebrali si volno v práci kvůli psychickým problémům. Kromě screeningových nástrojů však použili podrobnější a prozkoumavější strukturální klinický rozhovor a zjistili následující:

Riziko bylo více než třikrát vyšší u přeživších s jednou nebo více psychiatrickými diagnózami v té době než u pacientů ve srovnávací skupině. Největší rozdíl byl zjištěn u úzkostných poruch, ale významné rozdíly vykazovaly i depresivní poruchy. Nejčastější z celoživotních diagnóz byly depresivní poruchy, asi jedna třetina přeživších, zatímco méně než pětina ve srovnávací skupině čelila tomuto druhu duševních problémů. Celoživotní somatoformní poruchy (fyzické příznaky pravděpodobného psychického původu) byly zjištěny pouze u přeživších. Mezi přeživšími bylo významně častější celoživotní zneužívání návykových látek. Asi čtvrtina přeživších měla PTSD s časným nástupem, ale výskyt se v průběhu desetiletí snižoval. Zdálo se, že úzkost a deprese se staly běžnějšími, podporující názor, že posttraumatická symptomatologie v dlouhodobém horizontu může sloužit jako přechodná psychopatologie. Mezi přeživšími byla daleko častější komorbidita. Ti, kteří hlásili reziduální symptomy PTSD, měli větší pravděpodobnost, že později v posttraumatickém průběhu zaznamenají reaktivovanou PTSD. Hlášený posttraumatický růst po 27 letech vysoce koreloval se souběžnou závažností symptomů, nikoli s vyšší úrovní posttraumatické zátěže z minulosti. To naznačuje, že posttraumatický růst sám o sobě může sloužit jako prostředek k vyrovnání se spíše než jako výraz bohatšího a plnějšího života. Ti, kteří hlásili reziduální symptomy PTSD, měli větší pravděpodobnost, že později v posttraumatickém průběhu zaznamenají reaktivovanou PTSD. Hlášený posttraumatický růst po 27 letech vysoce koreloval se souběžnou závažností symptomů, nikoli s vyšší úrovní posttraumatické zátěže z minulosti. To naznačuje, že posttraumatický růst sám o sobě může sloužit jako prostředek k vyrovnání se spíše než jako výraz bohatšího a plnějšího života. Ti, kteří hlásili reziduální symptomy PTSD, měli větší pravděpodobnost, že později v posttraumatickém průběhu zaznamenají reaktivovanou PTSD. Hlášený posttraumatický růst po 27 letech vysoce koreloval se souběžnou závažností symptomů, nikoli s vyšší úrovní posttraumatické zátěže z minulosti. To naznačuje, že posttraumatický růst sám o sobě může sloužit jako prostředek k vyrovnání se spíše než jako výraz bohatšího a plnějšího života.

Toto je chmurnější pohled na výsledek, ale vzhledem k tomu, že se jedná o velký vzorek (n=75) vzácné skupiny a sledování je dlouhé a podrobné, poskytuje orientační pravidlo pro obvyklé výsledky. Naznačuje, že podrobný a zkoumavý rozhovor najde důležité rozdíly mezi přeživšími a úzce sladěnou kontrolní skupinou, i když tyto diagnózy nevedou k většímu volnu v práci. Dokud nezískáme ještě podrobnější studii (což pochybuji, že se to brzy stane), jde o nejkvalitnější výsledek. Tito muži na ropných plošinách však byli zruční manuální dělníci, nikoli akademici, lékaři a obchodníci, takže se dalo předpokládat, že budou mít větší zranitelnost. Obvykle je protektivní vyšší schopnost a socioekonomický status. Pokud si například pod pojmem stres představíme náhlý požadavek na mentální rezervy, pak někteří lidé mají v bance více než jiní. Lidé s vyššími schopnostmi budou mít výhody: mohou být schopni překonat některé bezprostřední problémy jejich vyřešením nebo do určité míry zmírnit jejich dopady, a co je zásadní, mohou vědět, že si svými budoucími činy mohou vybudovat svůj emocionální účet. Mohou se těšit na více obohacující kariéry, a přestože nikdy nedokážou vymazat špatné vzpomínky, mohou

svůj dopad oslabit generováním nových pozitivních úspěchů, které vedou k novým, dobrým vzpomínkám. Život může být nespravedlivý a nespravedlivý k těm, kteří mají méně prostředků.

Měla by mít psychiatrie poslední slovo? Myslím, že ne.

S chladným okem přežití je skutečným testem: Rozmnožili přeživší své geny?

Jak včera večer oznámili, těch 16 je nyní 140 lidí.

Velmi uruguayský, velmi živý.

← [Mohou mít národy IQ?](#)

[Přihlaste se k odběru nových sloupců](#)

[Sledujte @JamesPsychol](#)

[RSS](#)

[Print](#)

• Kategorie: [Historie](#) , [Věda](#) • Štítky: [Kanibalismus](#) , [Uruguay](#)

← [Mohou mít národy IQ?](#)

Skrýt 16 komentářů [Zanechat komentář](#)

Commenters to Ignore...to FollowEndorsed Only

Trim Comments?

1. [Vergissmeinnicht](#) says:

[February 10, 2023 at 5:56 pm GMT • 16.2 hours ago • 100 Words](#) ↑

Speaking of 'survival', picture this Thought Experiment:

A couple has 4 kids and the wife is pregnant again. They can **only** afford 4 kids – 1 extra kid would lead to their *now* 5 kids **plus** the couple to STARVE TO DEATH.

And yet conservatives and the religious say “Abortion is **always** wrong” because blah-blah-blah!

• **Replies:** [@anonymous](#), [@GomezAdddams](#), [@Liza](#)

[Reply](#)[Agree](#)/[Disagree](#)/[Etc.](#) [This Commenter](#) [This Thread](#) [Hide Thread](#)

2. Anonymous[423] • Disclaimer says:

February 10, 2023 at 6:26 pm GMT • 15.7 hours ago • 200 Words ↑

That's what's great about these shots. It's turbo-Darwin. You have to see through the most sophisticated manipulation behavioral science can devise. You need the foresight to avoid settings enabling coercion. With objective information censored, you need heuristics and inductive logic to weigh obscured risk and hyped benefits under pressure of institutionalized corruption and predation.

You fail, you die. Sometimes. About one in a couple thousand do, off the bat, more later. Let the decrement resulting from that mortality impulse compound for 20 years, boosted with reproductive incapacity and stillbirths from as many as a quarter of those who failed the test but didn't die. If g measures something that helps you survive, it should be higher and statistically significant at national scales.

Of course, you'll need parameters for possible adaptive SNPs, like (TLR1)/TLR6/TLR10 for the plague. Maybe there are haplotypes that confer resistance to genetic medical experimentation. In the modern world of today, that's way better than being smart!

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

3. dearieme says:

February 10, 2023 at 6:47 pm GMT • 15.3 hours ago • 100 Words ↑

They did well.

I suppose that if I wanted a compass and there was nothing helpful in the pilot's cabin I'd look to see if any of the electric motors used permanent magnets. That might get me started – assuming I had any sort of tools to let me break into a motor.

“Alexander Kielland oil rig disaster”: I must have heard about it at the time but all memory had vanished. I had to look it up. How quickly we forget.

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter

4. Joe Paluka says:

February 10, 2023 at 8:13 pm GMT • 13.9 hours ago • 100 Words ↑

The movie they made about it about twenty years ago was pretty good, why do they need to keep making this same movie over and over again? Is Hollyweird so lacking in imagination that they can't come up with anything new? The answer is that they reflect the US in a microcosm, they can't, like the country, they're played out in every way.

• **Replies:** @Anon

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

5. Whyvert says:

February 10, 2023 at 9:12 pm GMT • 12.9 hours ago • 100 Words ↑

Worth comparing air crash to shipwreck survivors.

In the book Blueprint, Nicholas Christakis looked at why some shipwreck survivors were successful and others not. The finding: good leadership (mild hierarchy) and cooperation (with some altruism) are key.

Sounds like this case supports the general finding. These people seem to have been very cooperative.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

6. Notsofast says:

February 11, 2023 at 2:24 am GMT • 7.7 hours ago ↑

i hope they ate the pilot first.

• **LOL:** GMC

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

7. anon[216] • Disclaimer says:

February 11, 2023 at 3:25 am GMT • 6.7 hours ago • 100 Words ↑

They are grandparent-age now, and $16 + 32 + 64 = 112$, so 140 is only slightly above replacement. Still, it's a good number for members of a modern nation like Uruguay, and no doubt a little above the average Uruguayan male. Really daunting adversity does seem to increase drive and zest for life in those who experience it.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

8. anonymous[216] • Disclaimer says:

February 11, 2023 at 5:33 am GMT • 4.6 hours ago ↑

@Vergissmeinnicht

What's the root of the problem?

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

9. Anon[216] • Disclaimer says:

February 11, 2023 at 5:48 am GMT • 4.3 hours ago ↑

@Joe Paluka

It's a Spanish/Uruguayan production, Netflix is just the distributor/buyer.

<https://www.imdb.com/title/tt16277242/>

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

10. Zachary Smith says:

February 11, 2023 at 6:13 am GMT • 3.9 hours ago • 400 Words ↑

This essay was such a divergence from his normal output here that I made a search for author James Thompson. This is what I found at his Rational Wiki entry.

Mainstream interviews

Thompson has not mentioned any of his extreme views on race and sex in mainstream interviews

Two videos that feature Thompson are easily found. One, from 2010, is on the UCLTV channel. And in March 2011, a BBC World News video featured Thompson. But both of these videos are about his views on disaster psychology (Chilean miners, and Japanese earthquake, respectively). Neither gives any hint of his extremist political views.

So this essay isn't really an outlier – Mr. Thompson has an interest in Disaster Psychology and once again plays it straight when writing about that topic.

So I'll give credit where it's due – this was good. I don't believe I'd be able to attend a lecture by one of those elderly survivors, and even being reminded about the incident may cause me to have some difficulty getting to sleep. I've totally absorbed the cultural taboo against cannibalism, and don't like to even think about the subject.

That said, I continually have my nose rubbed in the fact that it is a historical reality.

Is There Cannibalism Found in the Bible, and If So, Why?

<https://www.biblestudytools.com/bible-study/topical-studies/is-there-cannibalism-found-in-the-bible-and-if-so-why.html>

In WW2 Leningrad starvation was so bad that it happened then. In Mao's Great Leap Forward starving people engaged in cannibalism. In 1150 AD Southwest America cannibalism was apparently used as a terror tactic.

We modern folks utilize the dead by harvesting their organs to help the living. We rationalize that being compelled to consume a human organ is a very different thing from using a stranger's

liver/kidneys/etc. within our body for years. It's possible to justify even the former case by maintaining the dead person isn't being harmed.

Treating human beings as food animals to be hunted down has happened in the past. The Aztecs and the Carib were notorious for the practice. **Unfortunately organ harvesting of non-volunteer living people is an ongoing practice in 2023.** A person can suspect that the chaos in Syria and Ukraine is being encouraged by the criminals who do this.

Personally, I hope the Neocon Nuts in DC don't continue their plodding drive towards a nuclear war, or we all may be forced to face the decisions made by those young men in their airplane-crash starvation situation. One wonders if the same thought wasn't in the back of Author Thompson's mind when he wrote this.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

11. Charles says:

February 11, 2023 at 6:16 am GMT • 3.9 hours ago • 100 Words ↑

Thank you for an excellent commentary Mr. Thompson. I have wondered if, had there been women aboard, the behavior of the men would have been any different. In what way it *could* have been different I do not know; that is why I wonder about it.

Based on nothing but intuition, I do not believe that a random, unconnected group of people would have survived even nearly as well, in number of survivors, as those men did, because they already comprised a team.

Someday (soon?) a "retelling" of the story will happen, perhaps when the last of the group has died, and in the new version the courage and intelligence of a sassy black woman will have been the key ingredient, so to speak, of what was needed to survive. If that sounds ludicrous, keep in mind the movie *Hidden Figures*.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

12. RJ Macready says:

February 11, 2023 at 6:42 am GMT • 3.4 hours ago ↑

Ethan Hawke was in the 1991 movie. It was called Alive. The plane crash scene was superb to say the least. Very realistic.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

13. GomezAddams says:

@Vergissmeinnicht

The Religious zealots always harp on against abortion but what about miscarriage?

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

14. Liza says:

@Vergissmeinnicht

If the husband knew that a 5th child would be a disaster, why was he still giving his wife the business? Didn't anyone tell him that sex = pregnancy?

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

15. Anonymous[188] • Disclaimer says:

February 11, 2023 at 8:39 am GMT • 1.5 hours ago • 200 Words ↑

Great choice of article by the website editor.

Given a Russian victory in Ukraine/Russian Federation dispute, and a defection by Germany to its historical coalition with Russia, we may see some dire times. Such an outcome to the current dispute would produce an inability of the US to borrow money, and perhaps even to service its existing debt. This and the associated loss of US perceived military power would leave behind it an economic situation worse than that of 2008. Supply chains would be broken that could not be re-established. The population of megacities, worldwide, could no longer be supported [1].

Thompson's article documents that in one extremely severe survival event, a small group maintained a coherent and adaptive social structure. I was particularly impressed by the group's ability to let members of the "go for help" group build up their strength. This meant that starving people who had to work to keep their society supplied with basic necessities actually worked harder to support another group that was simply resting. It shows that even in extreme emergencies social groups need not lose their "time binding" ability to look ahead.

While many, perhaps most, groups would fail to cohere as did the Andes group, some would. Possibly, some regions would.

A hopeful sign for the short to mid-term future.

1] and perhaps megacity populations cannot be supported right now. An interregnum after US ejection from Eurasia would not improve megacity support.

<http://theeconomiccollapseblog.com/food-shortages-are-starting-to-become-quite-serious-all-over-the-planet/>

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

16. Mikael says:

One of the most memorable stories I've read in Reader's Digest.

Thank you for this article.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter

[← Can Nations Have IQs?](#)

Leave a Reply -

Remember My Information Why?

Emailové odpovědi na můj komentář

 [Přihlaste se k odběru tohoto vlákna komentářů přes RSS](#) [Přihlásit se k odběru všech komentářů Jamese Thompsona přes RSS](#)